

Sygn. akt VII U 972/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Roslan-Karasińska
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 stycznia 2019 r. w Warszawie

sprawy R. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę (z warunków szczególnych)

na skutek odwołania R. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 24 lipca 2018 r., nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 24 lipca 2018 r., nr (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu R. G. prawo do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych od daty złożenia wniosku tj. 2 lipca 2018 roku.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 24 lipca 2018 r. wydał decyzję, znak: (...), którą odmówił R. G. prawa do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczony nie spełnił przesłanki wynikającej z art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a mianowicie nie wykazał 15 lat pracy w warunkach szczególnych - a jedynie 3 lata, 1 miesiąc i 7 dni (decyzja z dnia 24 lipca 2018 r. k. 7 tom IV akt emerytalnych).

Ubezpieczony R. G. w dniu 10 sierpnia 2018r. odwołał się od wyżej wskazanej decyzji organu rentowego podważając ustalenia organu rentowego w zakresie stażu pracy w warunkach szczególnych. Wnioskodawca w treści odwołania wskazał, że jego sumaryczny staż pracy wynosi 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ubezpieczony w konkluzji odwołania wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury od dnia 2 lipca 2018r. (odwołanie z dnia 10 sierpnia 2018r. k. 3 – 8 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 23 sierpnia 2018 r. wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy w uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko zaprezentowane w decyzji z dnia 24 lipca 2018 r. i podniósł między innymi, że ubezpieczony nie spełnia

przesłanki z art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ nie legitymuje się wymaganym stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze warunkującym prawo do świadczenia (tj. 15 lat pracy w warunkach szczególnych). Jednocześnie organ rentowy wskazał, że nie zaliczył wnioskodawcy do jego stażu pracy w warunkach szczególnych okresu od dnia 1 czerwca 1983 r. do 12 listopada 1995 r. w Hucie (...), ponieważ charakter wykonywanej pracy jest niezgodny z wymienionym w wykazie A dziale XIV poz. 24 pkt 1 załącznika Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7 lipca 1987r. Zakład nie uznał również okresu zatrudnienia ubezpieczonego od 1 września 1973 r. do 31 maja 1979 r. w Przedsiębiorstwie (...), ponieważ w świadectwie pracy brak informacji w jakim okresie wnioskodawca był zatrudniony na umowę o pracę, a w jakim odbywał praktyczną naukę zawodu. Do stażu pracy w warunkach szczególnych przyjęto okres od 13 listopada 1995 r. do 31 grudnia 1998 r. w Hucie (...) w wymiarze 3 lat, 1 miesiąca i 7 dni (odpowiedź na odwołanie z dnia 23 sierpnia 2018 r. k. 13 – 14 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony R. G. urodzony w dniu (...) w dniu 2 lipca 2018 r. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o wcześniejszą emeryturę (wniosek o emeryturę, k. 1 – 3 tom IV a.r.). Do wniosku ubezpieczony dołączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentami potwierdzającymi okresy jego zatrudnienia (informacja o okresach składkowych i nieskładkowych, k. 4 – 5 tom IV a.r.).

Powyższe skutkowało przeprowadzeniem przez organ rentowy postępowania wyjaśniającego, w toku którego organ rentowy ustalił, że ubezpieczony legitymuje się stażem pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 3 lat, 1 miesiąca i 7 dni. Jednocześnie organ rentowy nie uwzględnił jako pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia ubezpieczonego: od 1 czerwca 1983 r. do 12 listopada 1995 r. w Hucie (...), od 1 września 1973 r. do 31 maja 1979 r. w Przedsiębiorstwie (...). W oparciu o tak poczynione ustalenia organ rentowy wydał decyzję z dnia 24 lipca 2018 r. wydał decyzję, znak: (...), którą odmówił R. G. prawa do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych (decyzja z dnia 24 lipca 2018 r. k. 7 tom IV akt emerytalnych).

W toku postępowania przed tut. Sądem ustalono, że wnioskodawca R. G. był zatrudniony w okresie od 1 września 1973 r. do 31 marca 1976 r. jako uczeń nauki zawodu elektromonter, a od 1 kwietnia 1976 do 31 maja 1979 r. jako starszy elektromonter w Przedsiębiorstwie (...) (zaświadczenie z dnia 10 września 2018 r. (...) Państwowe S.A. (...) – k. 30 a.s. oraz akta osobowe, świadectwo pracy z dnia 31 marca 1979 r. k. 4 tom I akt emerytalnych)

Z kolei w okresie od 1 czerwca 1983 r. do 12 listopada 1995 r. ubezpieczony był zatrudniony w Hucie (...). Wg świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach ubezpieczony w powyższym okresie pracował na stanowisku ślusarz – formiarz oraz na stanowisku formowacza wyrobów szklanych. Pracując na tym stanowisku w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym w tym okresie odwołujący był narażony na wysoką temperaturę, pył i hałas. Ubezpieczony wykonywał takie czynności jak formowanie wyrobu szklanego i wkładał go do pojemnika wyłożonego azbestem do odbijania, obsługiwał również obcinarko – zatapiarki, był bezpośrednio narażony na kontakt z azbestem, pracował w odzieży i rękawicach ochronnych. Czynności te były przez R. G. wykonywane w wysokiej temperaturze (świadectwo pracy z dnia 30 czerwca 1999r. k. 8 tom I akt emerytalnych, świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 16 sierpnia 1999r. – akta osobowe, zeznania świadka M. B. k. 37 -38 a.s., zeznania świadka L. B. – k. 38 – 39 a.s., zeznania odwołującego R. G. k. 39 – 40 a.s.).

W okresie od 13 listopada 1995 r. do 30 czerwca 1999r. odwołujący pracował w Hucie (...) na stanowisku formowacza wyrobów szklanych (świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 16 sierpnia 1999r. – akta osobowe).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego z akt sprawy, akt emerytalnych, akt osobowych, zeznań świadka M. B., L. B. oraz dowodu z zeznań ubezpieczonego w charakterze strony.

Dowody w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają.

Sąd dał wiarę zeznaniom zarówno świadków jak i odwołującego. Zeznania świadków oraz odwołującego korespondują z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy nie budził wątpliwości i był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie R. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 24 lipca 2018 r., znak: (...), jest uzasadnione i zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie Sąd zauważył, że zgodnie z art.184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2015r., poz. 522) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. zgodnie z art. 196 ustawy - w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (tj. co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn).

Tym samym na mocy powyższego odesłania co do ubezpieczonego zastosowanie znajduje art. 32 ustawy, w myśl którego ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 natomiast ust. 4 cytowanego artykułu stanowi, że wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki na podstawie których tym osobom przysługuje prawo do emerytury ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Z tych przyczyn odpowiednie zastosowanie mają przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43, ze zm.). W myśl § 3 i 4 w/w rozporządzenia z 7 lutego 1983 roku emerytura przysługuje mężczyźnie zatrudnionemu w szczególnych warunkach, który:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia wynoszący 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach,
- 3) nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego,
- 4) warunki do uzyskania emerytury spełnił do 31 grudnia 2007 roku.

Okres wykonywania tego rodzaju zatrudnienia stwierdza zakład pracy w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w świadectwie pracy zgodnie z § 2 ust. 2 cytowanego rozporządzenia z 7 lutego 1983 roku. Tym samym zgodnie z przepisami § 2 rozporządzenia, tylko praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy może zostać uznana za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych.

Niektórzy ubezpieczeni ubiegający się o świadczenie mają problemy z dostarczeniem wymaganej dokumentacji (zaświadczenia z zakładu pracy potwierdzające zatrudnienie lub pracę w warunkach szczególnych) i w konsekwencji - wobec ograniczonej dopuszczalności zastosowania innych środków dowodowych w postępowaniu przed organem rentowym (np. zeznań świadków czy ogólnych wpisów w książeczce ubezpieczeniowej) - mogą nie nabyć prawa do świadczenia. Sąd zauważył, że w dacie wydania przez organ rentowy decyzji możliwość dowodzenia była ograniczona Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r., Nr 237, poz.1412 - które zmieniło rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń - Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.). Zgodnie z obowiązującym § 22 ust 1 i ust.2 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 roku, Nr 237, poz. 1412) (ust.1) Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, środkiem

dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności: (ust.1 pkt.1) legitymacja ubezpieczeniowa; (ust.1 pkt.2) legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia. (ust.2) Jeżeli ustawa przewiduje możliwość udowodnienia zeznaniami świadków okresu składkowego, od którego zależy prawo lub wysokość świadczenia, dowód ten dopuszcza się pod warunkiem złożenia przez zainteresowanego oświadczenia w formie pisemnej lub ustnej do protokołu, że nie może przedłożyć odpowiedniego dokumentu potwierdzającego ten okres (§ 27 rozporządzenia). Dowody z dokumentów, pisemne zeznania świadków oraz pisemne oświadczenia zainteresowanego powinny być dołączone do wniosku w oryginale.

Wyjątek od tej zasady przewidziany został w § 28 Rozporządzenia, w myśl którego (ust.1) Środkiem dowodowym w postępowaniu przed organem rentowym mogą być również poświadczona za zgodność z oryginałem kopie dokumentów stwierdzających stan zdrowia oraz dotyczących okresów składkowych i nieskładkowych, a także wysokości wynagrodzenia, przychodu, dochodu i uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń, wydawane przez jednostki upoważnione do przechowywania dokumentacji zlikwidowanych lub przekształconych zakładów pracy.

Jak zatem wynika to z powyższego możliwość dowodzenia przed organem rentowym jest tym samym ściśle ograniczona przepisami Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r., Nr 237, poz.1412), które to przepisy umożliwiają w toku postępowania administracyjnego między innymi przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków wyłącznie na okoliczność potwierdzenia okresu składkowego i nie zawierają delegacji co do możliwości zaliczania okresów zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Natomiast zgodnie z utrwalonym i zachowującym dalszą aktualność stanowiskiem orzecznictwa (odnoszącym się bezpośrednio do wcześniej obowiązującego aktu prawnego regulującego kwestię postępowania przed organami rentowymi tj. Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń - Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm., które zostało następnie zastąpione Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe - Dz. U. z 2011 r., Nr 237, poz.1412) - w razie wszczęcia postępowania sądowego, toczącego się wskutek odwołania ubezpieczonego od odmownej decyzji organu rentowego dopuszczalne jest przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo do świadczenia. W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w treści Rozporządzenia w sprawie postępowania dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1996 roku, sygn. akt II URN 3/95, Legalis). W postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych obowiązują odstępstwa od ogólnych zasad dowodzenia podyktowane dążeniem do pełnego i wszechstronnego rozstrzygnięcia wszystkich kwestii spornych. W praktyce oznacza to, że w postępowaniu tym dopuszczalne jest wykazanie wszelkimi dowodami okoliczności, od których zależą uprawnienia do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, także wówczas, gdy z dokumentów wynika co innego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 września 1995 roku, sygn. akt II URN 23/95, Legalis). W trakcie postępowania dowodowego w sprawach z ubezpieczenia społecznego, mogą być przeprowadzane wszelkie dowody przewidziane przepisami kodeksu postępowania cywilnego, w tym także dowód z zeznań świadków, w celu udowodnienia wysokości uzyskiwanego wynagrodzenia (odmiennie niż w trakcie postępowania przed organem rentowym), ale wiarygodność i moc wszystkich dowodów jest oceniana przez Sąd według jego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 czerwca 2007 roku, III AUa 482/07, Apel.-W-wa 2008/1/154). W ocenie Sądu Okręgowego powołane powyżej tezy, wyrażone w orzecznictwie, w sposób jednoznaczny wskazują te okoliczności, których spełnienie jest niezbędne dla ustalenia prawa do świadczenia zgodnie z przepisami ustawy o Funduszu Ubezpieczeń

Spółecznych, a ponadto wskazują te uprawnienia strony, które umożliwiają dowodzenie swoich racji zarówno w postępowaniu administracyjnym, jak też w postępowaniu przed sądem powszechnym.

W przedmiotowej sprawie okoliczność zatrudnienia ubezpieczonego w warunkach szczególnych okresie od okresu od dnia 1 czerwca 1983 r. do 12 listopada 1995 r. w Hucie (...) w W. była kwestionowana przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.. W ocenie organu rentowego charakter pracy w tym okresie wykonywanej przez ubezpieczonego jest niezgodny z wymienionym w wykazie A dziale XIV poz. 24 pkt 1 załącznika Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7 lipca 1987r. Zakład nie uznał również okresu zatrudnienia ubezpieczonego od 1 września 1973 r. do 31 maja 1979 r. w Przedsiębiorstwie (...) S.A., ponieważ w świadectwie pracy brak informacji w jakim okresie wnioskodawca był zatrudniony na umowę o pracę, a w jakim odbywał praktyczną naukę zawodu.

Sąd ustalił, że R. G. był zatrudniony w okresie od 1 września 1973 r. do 31 marca 1976 r. jako uczeń nauki zawodu elektromonter, a od 1 kwietnia 1976 do 31 maja 1979 r. jako starszy elektromonter w Przedsiębiorstwie (...) S. A.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego bezsprzecznie wynika, że wnioskodawca w okresie od dnia od 1 września 1973 r. do 31 maja 1979 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) S. A. w okresie od 1 września 1973 r. do 31 marca 1976 r. jako uczeń nauki zawodu elektromonter, a od 1 kwietnia 1976 do 31 maja 1979 r. jako starszy elektromonter. Sąd zważył, że okres zatrudnienia w (...) S.A. w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych zalicza się do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach o których mowa w § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43).

Sąd ustalił również, że w okresie od 1 czerwca 1983 r. do 12 listopada 1995 r. ubezpieczony był zatrudniony w Hucie (...) wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace ślusarza – formiarza polegające między innymi na formowaniu wyrobu szklanego i wkładaniu go do pojemnika wyłożonego azbestem do odbijania, obsługiwał również obcinarko – zatapiarki, był bezpośrednio narażony na kontakt z azbestem, pracował w odzieży i rękawicach ochronnych. Sąd zauważył, że praca wnioskodawcy, przez cały okres jej wykonywania, odbywała się w bardzo trudnych warunkach, odwołujący był narażony między innymi na takie czynniki szkodliwe jak: wysoką temperaturę (mikroklimat gorący), zapylenie, hałas. Zeznania świadków potwierdziły wykonywanie przez ubezpieczonego pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy polegające na formowaniu wyrobu szklanego.

Sąd Okręgowy zważył, że formowanie wyrobów szklanych spełnia wymogi poz. 3 działu XIII, wykazu A zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. nr 8 poz. 43). Z tych przyczyn Sąd zaliczył do stażu pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych okres zatrudnienia, o którym mowa powyżej.

W toku niniejszego postępowania potwierdzono zatem, że łączny staż pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach przekracza 15 lat. Tym samym odwołujący spełnił wymaganą przesłankę dotyczącą wykazania 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach.

Reasumując przedstawione okoliczności Sąd jest zdania, że ubezpieczony R. G. wbrew stanowisku organu rentowego spełnił wszystkie przesłanki wynikające z zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zw. z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i ma on prawo do wcześniejszej emerytury.

Zgodnie z art. 129 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2. Sąd zważył, że ubezpieczony złożył wniosek o wcześniejszą emeryturę w dniu 2 lipca 2018 r. Dlatego też na podstawie powołanego art. 129 ust. 2 ustawy, prawo do wcześniejszej emerytury zostało mu przyznane od dnia 2 lipca 2018 r.

Z tych właśnie przyczyn Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w pkt. 1 sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)